VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2024. gada 11. septembrī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika – Ierobežojoši pasākumi saistībā ar darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība – Līdzekļu iesaldēšana – To personu, vienību un struktūru saraksts, kurām piemērojama līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana – Prasītāju vārdu iekļaušana sarakstā – Pienākums deklarēt līdzekļus vai saimnieciskos resursus, kas ir prasītāju īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē – Pienākums sadarboties ar kompetento valsts iestādi – Dalība darbībās, kuru mērķis vai sekas ir ierobežojošo pasākumu apiešana – Regulas (ES) Nr. 269/2014 9. panta 2. un 3. punkts – Atcelšanas prasība – *Locus standi* – Tiešs skārums – Reglamentējošs akts, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem – Interese celt prasību – Pieņemamība – Pilnvaru nepareiza izmantošana – Padomes kompetence – Samērīgums – Tiesiskā drošība

Lietā T-644/22

Gennady Nikolayevich Timchenko, ar dzīvesvietu Ženēvā (Šveice),

Elena Petrovna Timchenko, ar dzīvesvietu Ženēvā,

kurus pārstāv *S. Bonifassi*, *E. Fedorova*, *T. Bontinck*, *A. Guillerme*, *L. Burguin* un *J. Bastien*, advokāti,

prasītāji,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *M. Bishop*, pārstāvis, kuram palīdz *B. Maingain* un *A. Vandevelde*, advokāti,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *H. Krämer*, *C. Giolito*, *M. Carpus Carcea* un *L. Puccio*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (virspalāta)

* Tiesvedības valoda – franču.

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. van der Vaude [*M. van der Woude*], tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*], D. Špīlmans [*D. Spielmann*], M. Ž. Kosteira [*M. J. Costeira*], K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*], S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], L. Madise [*L. Madise*], N. Pultoraka [*N. Półtorak*], M. Brkana [*M. Brkan*], J. Gilja [*I. Gâlea*], J. Dimitrakopuls [*I. Dimitrakopoulos*], D. Kukovecs [*D. Kukovec*], S. Kingstone [*S. Kingston*], T. Tots [*T. Tóth*] (referents) un S. L. Kalēda [*S. L. Kalėda*],

sekretāre: H. Ēriksone [*H. Eriksson*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2024. gada 11. janvāra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāji *Gennady Nikolayevich Timchenko* un *Elena Petrovna Timchenko* lūdz būtībā atcelt Padomes Regulas (ES) 2022/1273 (2022. gada 21. jūlijs), ar kuru groza Regulu (ES) Nr. 269/2014 par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2022, L 194, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula"), 1. panta 4. punktu, ciktāl ar to grozīts Padomes Regulas (ES) Nr. 269/2014 (2014. gada 17. marts) par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2014, L 78, 6. lpp.), 9. pants, tajā iekļaujot pienākumus deklarēt līdzekļus un sadarboties ar kompetentajām iestādēm šajā ziņā (grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punkts) un pielīdzinot šo pienākumu neizpildi līdzekļu iesaldēšanas pasākumu apiešanai (grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punkts) (turpmāk tekstā – "apstrīdētās normas").

Tiesvedības priekšvēsture

2 *G. Timchenko* ir uzņēmējs, kurš ir precējies ar *E. Timchenko*. Abi prasītāji ir gan Krievijas, gan Somijas pilsoņi.

3 Krievijas Federācija 2014. gada martā anektēja Krimas Autonomo Republiku, kā arī Sevastopoles pilsētu un kopš tā laika veic ilgstošas destabilizēšanas darbības Ukrainas austrumos. Tajā pašā laikā prokrieviskas separātistu kustības nonāca bruņotā konfliktā ar Ukrainas valdību Doneckas un Luhanskas reģionos.

4 2014. gada 17. martā Eiropas Savienības Padome, pamatojoties it īpaši uz LES 29. pantu, pieņēma Lēmumu (KĀDP) 2014/145 par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2014, L 78, 16. lpp.). Tajā pašā dienā, pamatojoties uz LESD 215. pantu, tā pieņēma Regulu Nr. 269/2014. Turpmākajās dienās Krievijas bruņotie spēki uzsāka kara darbības visā Ukrainā, kas turpinās līdz šim brīdim.

5 2022. gada 21. februārī Krievijas Federācijas prezidents parakstīja dekrētu, kurā tika atzīta pašpasludinātās "Doneckas Tautas Republikas" un pašpasludinātās "Luhanskas Tautas Republikas" neatkarība un suverenitāte, un izdeva rīkojumu par Krievijas bruņoto spēku izvietošanu šajās teritorijās.

6 Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos (turpmāk tekstā – "Augstais pārstāvis") 2022. gada 22. februārī Savienības vārdā publicēja paziņojumu, nosodot šīs darbības, jo ar tām tiek izdarīts smags starptautisko tiesību pārkāpums. Viņš paziņoja, ka Savienība reaģēs uz šiem Krievijas Federācijas pārkāpumiem, steidzamības kārtā nosakot papildu ierobežojošos pasākumus.

7 Šajā kontekstā Padome pieņēma vairākus ierobežojošo pasākumu kopumus. Prasītāju vārdi tika iekļauti – attiecībā uz *G. Timchenko* 2022. gada 28. februārī, pieņemot Padomes Lēmumu (KĀDP) 2022/337, ar ko groza Lēmumu 2014/145/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2022, L 59, 1. lpp.), un Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2022/336, ar kuru īsteno Regulu Nr. 269/2014 (OV 2022, L 58, 1. lpp.), un attiecībā uz *E. Timchenko* 2022. gada 8. aprīlī, pieņemot Padomes Lēmumu (KĀDP) 2022/582, ar kuru groza Lēmumu 2014/145/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2022, L 110, 55. lpp.), un Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2022/581, ar kuru īsteno Regulu Nr. 269/2014 (OV 2022, L 110, 3. lpp.), – un pēc tam secīgi saglabāti to personu, vienību un struktūru, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus, sarakstos, kas iekļauti Lēmuma 2014/145 pielikumā un Regulas Nr. 269/2014 I pielikumā. Par šiem ierobežojošajiem pasākumiem Vispārējā tiesā tika celtas atcelšanas prasības (lieta T-252/22 *Timchenko*/Padome un lieta T-361/22 *Timchenko*/Padome).

8 Šī sprieduma 7. punktā minēto aktu pieņemšanas brīdī Regulas Nr. 269/2014 2. pantā bija noteikts:

"1. Iesaldē visus līdzekļus un saimnieciskos resursus, kas ir jebkuru I pielikumā uzskaitīto fizisko vai juridisko personu, vienību vai struktūru, vai ar tām saistītu fizisko vai juridisko personu, vienību vai struktūru īpašumā, valdījumā, turējumā vai pārziņā.

2. Netiek tieši vai netieši darīti pieejami līdzekļi vai saimnieciskie resursi I pielikumā uzskaitītām fiziskajām vai juridiskajām personām, vienībām vai struktūrām, vai ar tām saistītām fiziskajām vai juridiskajām personām, vienībām vai struktūrām vai to labā."

9 Šīs regulas 8. panta 1. punktā bija noteikts:

"1. Neskarot piemērojamos noteikumus par ziņojumu sniegšanu, konfidencialitāti un dienesta noslēpumu, fiziskās un juridiskās personas, vienības un struktūras:

a) nekavējoties sniedz visu informāciju, kas varētu veicināt šīs regulas ievērošanu, piemēram, informāciju par kontiem un summām, kas iesaldēti saskaņā ar 2. pantu, tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kurā tās ir rezidenti vai atrodas, un vai nu tieši, vai ar dalībvalsts starpniecību nodod jebkādu šādu informāciju Komisijai; un

b) sadarbojas ar kompetento iestādi saistībā ar jebkādām šādas informācijas pārbaudēm."

10 Minētās regulas 9. pantā bija paredzēts, ka "[ir] aizliegts apzināti un tīši piedalīties darbībās, kuru mērķis vai sekas ir apiet 2. pantā minētos pasākumus".

11 Šīs pašas regulas 15. pantā bija noteikts:

"1. Dalībvalstis nosaka noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas par šīs regulas noteikumu pārkāpšanu, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to īstenošanu. Paredzētajām sankcijām jābūt iedarbīgām, samērīgām un atturošām.

2. Dalībvalstis par 1. punktā minētajiem noteikumiem ziņo Komisijai tūlīt pēc šīs regulas stāšanās spēkā, kā arī par jebkādiem turpmākiem grozījumiem."

12 2022. gada 3. jūnijā Padome pieņēma Regulu (ES) 2022/880, ar kuru groza Regulu Nr. 269/2014 (OV 2022, L 153, 75. lpp.), tostarp uzskatot, ka bija lietderīgi precizēt un stiprināt noteikumus par valstu sankcijām minētajā regulā paredzēto pasākumu pārkāpuma gadījumā (Regulas 2022/880 otrais apsvērums).

13 Tādējādi Regulas Nr. 269/2014 15. panta 1. punkts tika grozīts šādi:

"Dalībvalstis nosaka noteikumus par sankcijām, tostarp attiecīgā gadījumā krimināLsodiem, ko piemēro par šīs regulas noteikumu pārkāpšanu, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to īstenošanu. Paredzētajām sankcijām jābūt iedarbīgām, samērīgām un atturošām. Dalībvalstis arī paredz piemērotus pasākumus no šādiem pārkāpumiem gūtu ieņēmumu konfiskācijai."

14 2022. gada 21. jūlijā Padome, it īpaši pamatojoties uz LES 29. pantu, pieņēma Lēmumu (KĀDP) 2022/1272, ar kuru groza Lēmumu 2014/145 (OV 2022, L 193, 219. lpp.). Ar šo lēmumu tā ieviesa jaunas atkāpes no aktīvu iesaldēšanas un no aizlieguma līdzekļus un saimnieciskos resursus darīt pieejamus sarakstā iekļautajām personām un vienībām.

15 Tajā pašā dienā, pamatojoties tostarp uz LESD 215. pantu, tika pieņemta apstrīdētā regula. Šīs regulas piektajā apsvērumā ir precizēts, ka:

"Lai nodrošinātu efektīvu un vienādu Regulas (ES) Nr. 269/2014 īstenošanu un ņemot vērā to, ka sankciju apiešanas shēmas, kuras traucē šādai īstenošanai, kļūst arvien sarežģītākas, ir jānosaka, ka sarakstā iekļautajām personām un vienībām, kuru aktīvi ir kādas dalībvalsts jurisdikcijā, ir pienākums ziņot par šiem aktīviem un sadarboties ar kompetento iestādi attiecībā uz šādas paziņotās informācijas pārbaudi. Ir lietderīgi arī pastiprināt noteikumus par ziņošanas pienākumiem Savienības operatoriem nolūkā novērst aktīvu iesaldēšanas pārkāpumus un apiešanu. Šādu saistību neievērošana tiktu uzskatīta par aktīvu iesaldēšanas apiešanu un uz to attiektos sodi, ja saskaņā ar spēkā esošajiem valsts noteikumiem un procedūrām šādi ir izpildīti nosacījumi šādiem sodiem."

16 Ar apstrīdēto regulu tika grozīta Regula Nr. 269/2014, tās 1. panta 1.–3. punktā paredzot Lēmumā 2022/1272 noteiktās atkāpes. Šīs regulas 1. panta 4. punktā paredzēts, ka Regulas Nr. 269/2014 9. pantu aizstāj ar šādu:

"9. pants

1. Aizliegts apzināti un tīši piedalīties darbībās, kuru mērķis vai sekas ir 2. pantā minēto pasākumu apiešana.

2. Fiziskās vai juridiskās personas, vienības vai struktūras, kuras uzskaitītas I pielikumā:

a) ziņo pirms 2022. gada 1. septembra vai sešu nedēļu laikā pēc iekļaušanas I pielikuma sarakstā, atkarībā no tā, kas ir vēlāk, par to īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē esošajiem līdzekļiem vai saimnieciskajiem resursiem, kuri ir kādas dalībvalsts jurisdikcijā, tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kurā minētie līdzekļi vai saimnieciskie resursi atrodas; un

b) sadarbojas ar kompetento iestādi saistībā ar jebkādām šādas informācijas pārbaudēm.

3. Šā panta 2. punkta nepildīšanu uzskata par piedalīšanos, kā minēts 1. punktā, darbībās, kuru mērķis vai sekas ir 2. pantā minēto pasākumu apiešana.

[..]"

Lietas dalībnieku prasījumi

17 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdēto regulu, 9. panta 2. un 3. punktu;

– piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19 Eiropas Komisija lūdz prasību noraidīt kā nepieņemamu vai, pakārtoti, kā nepamatotu.

Juridiskais pamatojums

Par prasības pieņemamību

20 Padome, kuru atbalsta Komisija, norāda uz prasības nepieņemamību, pamatojoties uz to, ka prasītājiem neesot ne intereses, ne *locus standi* celt apstrīdēto normu atcelšanas prasību, ko prasītāji apstrīd.

21 Attiecībā uz *locus standi* neesamību, kas jāizskata pirmām kārtām, Padome, kuru atbalsta Komisija, apgalvo, ka apstrīdētās normas neatbilst LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētajiem nosacījumiem.

22 Šajā ziņā Padome it īpaši un būtībā norāda, ka prasītāji nav pierādījuši, ka uz apstrīdētajām normām neattiektos īstenošanas pasākumi.

23 Prasītāji apstrīd šos argumentus.

24 Saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona ar pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai (teikuma pirmā daļa) vai kas viņu skar tieši un individuāli (teikuma otrā daļa), un par reglamentējošu aktu, kas viņu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem (teikuma trešā daļa).

25 Tieša skāruma nosacījums ir kopīgs LESD 263. panta ceturtās daļas otrajai un trešajai teikuma daļai, un saskaņā ar judikatūru tam ir vienāda nozīme katrā no šīm teikuma daļām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 12. jūlijs, *Nord Stream 2*/Parlaments un Padome, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 73. punkts). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nosacījums, ka pasākumam, kas ir prasības priekšmets, fiziska vai juridiska persona ir jāskar tieši, prasa, lai būtu izpildīti divi kumulatīvi kritēriji, proti, lai, pirmkārt, apstrīdētais pasākums tieši ietekmētu šīs personas tiesisko stāvokli un, otrkārt, nepieļautu nekādu rīcības brīvību adresātiem, kuri ir atbildīgi par šī pasākuma īstenošanu, kas ir pavisam automātiska un izriet tikai no Savienības tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (skat. spriedumu, 2021. gada 22. jūnijs, Venecuēla/Padome (Trešās valsts skārums), C-872/19 P, EU:C:2021:507, 61. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2018. gada 13. septembris, *Rosneft* u.c./Padome, T-715/14, nav publicēts, EU:T:2018:544, 65. punkts).

26 Turklāt saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru jēdziens "kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem" LESD 263. panta ceturtās daļas trešās teikuma daļas izpratnē jāinterpretē, ņemot vērā šī noteikuma mērķi, kas, kā izriet no tā rašanās vēstures, ir novērst, ka privātpersonai ir jāpārkāpj tiesības, lai tā varētu iegūt piekļuvi tiesai. Ja reglamentējošs akts tieši ietekmē fiziskas vai juridiskas personas tiesisko stāvokli, bet nav vajadzības veikt īstenošanas pasākumus, pastāv risks, ka šī persona nesaņems efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja tai nebūs tiesību celt prasību Savienības tiesā, lai apstrīdētu šī reglamentējošā akta tiesiskumu. Būtībā, ja nebūtu īstenošanas pasākumu, fiziska vai juridiska persona, lai arī attiecīgais akts ir to tieši skāris, varētu panākt šī tiesību akta pārbaudi tiesā, tikai pārkāpjot šajā aktā ietvertos noteikumus un atsaucoties uz šī akta noteikumu prettiesiskumu pret to ierosinātajās tiesvedībās valsts tiesās (spriedumi, 2013. gada 19. decembris, *Telefónica*/Komisija, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 27, punkts, un 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 58. punkts). Turklāt Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka, lai izvērtētu, vai reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, jāņem vērā tās personas situācija, kura ir atsaukusies uz tiesībām celt prasību atbilstoši LESD 263. panta ceturtās daļas trešajai teikuma daļai (skat. spriedumu 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Izskatāmajā lietā apstrīdētās normas, ciktāl tās ir vispārpiemērojamas un pieņemtas, pamatojoties uz LESD 215. pantu saskaņā ar šajā pēdējā minētajā tiesību normā paredzēto neleģislatīvo procedūru, ir reglamentējošas LESD 263. panta ceturtās daļas trešās teikuma daļas izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 22. jūnijs, Venecuēla/Padome (Trešās valsts skārums), C-872/19 P, EU:C:2021:507, 92. punkts).

28 Turklāt apstrīdētās normas attiecas uz fiziskām vai juridiskām personām, vienībām vai struktūrām, kuras iekļautas grozītās Regulas Nr. 269/2014 I pielikumā ietvertajā sarakstā.

29 Taču prasības celšanas brīdī prasītāju vārdi bija iekļauti šajā I pielikumā: attiecībā uz *G. Timchenko* – kopš Īstenošanas regulas 2022/336 pieņemšanas un attiecībā uz *E. Timchenko* – kopš Īstenošanas regulas 2022/581 pieņemšanas (skat. šī sprieduma 7. punktu).

30 Tādēļ kopš 2022. gada 21. jūlija, kad stājās spēkā apstrīdētā regula, prasītājiem ir jāpilda attiecīgie pienākumi, proti, pienākums pirms 2022. gada 1. septembra deklarēt to līdzekļus vai saimnieciskos resursus un pienākums sadarboties ar kompetentajām valsts iestādēm saskaņā ar grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktu. Turklāt saskaņā ar šīs pašas regulas 9. panta 3. punktu minēto pienākumu neizpilde ir kvalificēta kā dalība darbībās, kuru mērķis vai sekas ir līdzekļu iesaldēšanas ierobežojošo pasākumu apiešana.

31 Tādējādi jākonstatē, ka apstrīdētās normas prasītājus skar tieši, jo tās tieši ietekmē viņu tiesisko stāvokli. Proti, deklarēšanas un sadarbošanās pienākumi, kā arī to neizpildes sekas attiecas uz prasītājiem kā personām, kuras iekļautas Regulas Nr. 269/2014 I pielikumā ietvertajā sarakstā, no minēto normu spēkā stāšanās brīža. Turklāt šo normu piemērošana prasītājiem nenozīmē, kā tiesas sēdē atzina Padome, ka Savienības vai dalībvalstu līmenī jāpieņem jebkāds īstenošanas pasākums, un nepieļauj nekādu rīcības brīvību adresātiem, kuri ir atbildīgi par šī pasākuma īstenošanu, tādēļ minētās normas ietekmē prasītāju tiesisko stāvokli pavisam automātiski.

32 No tā izriet, ka apstrīdētās normas ir reglamentējoši akti, kas tieši skar prasītājus un kas nav saistīti ar īstenošanas pasākumiem piemērojamās judikatūras izpratnē.

33 Apstāklis, ka Padome atsaucas uz 2016. gada 28. janvāra spriedumu *Azarov*/Padome (T-332/14, nav publicēts, EU:T:2016:48, 59. un 60. punkts), un šajā spriedumā izmantotais risinājums par nepieņemamību prasītāja tieša skāruma neesamības dēļ neatspēko šo konstatējumu. Proti, minētajā spriedumā prasība bija vērsta konkrēti pret aktiem, ar kuriem tika grozīti iekļaušanas sarakstā kritēriji līdzekļu iesaldēšanai pret personām, kas ir atbildīgas par Ukrainas valstij piederošo līdzekļu piesavināšanos. Prasība tika atzīta par nepieņemamu, ciktāl tā bija vērsta pret minētajiem aktiem, jo tie būtībā radīja tiesiskās sekas tikai vispārējām un abstrakti paredzētām personu un vienību kategorijām un neskāra prasītāju šajā lietā ne individuāli, ne tieši.

34 Savukārt izskatāmajā lietā apstrīdētās normas tieši un nekavējoties ietekmē prasītāju tiesisko stāvokli, neprasot iestādēm, kuras ir atbildīgas par minēto pienākumu īstenošanu, pieņemt īstenošanas pasākumus. Tādējādi pastāvētu risks, ka, ja prasītājiem nav tiesību celt prasību Savienības tiesā, lai apstrīdētu minēto normu tiesiskumu, viņi nesaņems efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

35 Tādēļ prasītājiem ir *locus standi* celt apstrīdēto normu atcelšanas prasību.

36 Otrām kārtām, attiecībā uz intereses celt prasību neesamību Padome norāda, ka prasītāji nav pierādījuši šādu interesi, jo viņi ir izpildījuši pienākumu deklarēt savus līdzekļus kompetentajās valsts iestādēs. Attiecībā uz prasītāju argumentu, ka viņi nav pasargāti no valsts iestāžu sankcijām, Padome norāda, ka prasītāji balstās uz hipotētisku situāciju nākotnē.

37 Prasītāji apstrīd šo argumentāciju.

38 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru fiziskas vai juridiskas persona celtas atcelšanas prasības pieņemamība ir pakārtota nosacījumam, ka šai personai ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka pārsūdzētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un tādējādi prasības rezultātā var rasties priekšrocības lietas dalībniekam, kurš to ir cēlis (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Stichting Woonlinie* u.c./Komisija, C-133/12 P, EU:C:2014:105, 54. punkts un tajā minētā judikatūra, un rīkojumu, 2023. gada 18. janvāris, *Seifert*/Padome, T-166/22, nav publicēts, EU:T:2023:13, 22. punkts un tajā minētā judikatūra). Prasītāja interesei celt prasību jābūt tādai, kas ir radusies un

pastāvoša, un tā nevar attiekties uz hipotētisku situāciju nākotnē (skat. spriedumu, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Izskatāmajā lietā neatkarīgi no tā, vai prasītāji vai citas personas ir deklarējušas vai iesaldējušas attiecīgos līdzekļus vai saimnieciskos resursus un attiecīgajā gadījumā sadarbojušās ar kompetentajām iestādēm, prasītāji saglabā interesi panākt to apstrīdēto normu atcelšanu, kuras viņiem uzliek deklarēšanas un sadarbošanās pienākumus, kuru neizpilde var prasītājiem radīt smagas sekas. Proti, interese celt prasību nezūd tādēļ, ka prasītājs ir izpildījis apstrīdētos pienākumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1985. gada 19. septembris, *Hoogovens Groep* /Komisija, 172/83 un 226/83, EU:C:1985:355, 19. punkts, un 1999. gada 15. decembris, *Kesko* /Komisija, T-22/97, EU:T:1999:327, 55.–65. punkts), ne arī tādēļ, ka tos izpildījusi trešā persona (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1979. gada 6. marts, *Simmenthal*/Komisija, 92/78, EU:C:1979:53, 32. punkts). Tādējādi prasītāju interese celt prasību ir pierādīta, nepastāvot nepieciešamībai viņiem pierādīt, ka viņi ir pārkāpuši savus pienākumus.

40 Turklāt nav strīda par to, ka deklarēšanas pienākuma ievērošana neizraisa visu šajā pantā paredzēto pienākumu izbeigšanos. Proti, tiklīdz līdzekļi vai saimnieciskie resursi ir deklarēti kompetentajā valsts iestādē, grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punkts nosaka pienākumu personām, kuras deklarējušas to rīcībā esošos līdzekļus vai saimnieciskos resursus, sadarboties ar šo valsts iestādi saistībā ar jebkādām pārbaudēm. No tā izriet, ka prasītājiem joprojām ir radusies un pastāvoša interese celt prasību par grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punkta noteikumiem.

41 Attiecībā uz grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punkta noteikumiem dalības šajos noteikumos paredzēto ierobežojošo pasākumu apiešanā kvalifikācija ir nesaraujami saistīta ar šīs regulas 9. panta 2. punktā paredzētajiem pienākumiem, tāpēc prasītājiem ir radusies un pastāvoša interese celt prasību par šīm normām.

42 Ņemot vērā šī sprieduma 39.–41. punktā minētos elementus, jāsecina, ka prasītājiem ir radusies un pastāvoša interese celt prasību par apstrīdētajām normām un līdz ar to šī prasība ir pieņemama.

Par lietas būtību

43 Prasītāji izvirza četrus pamatus par, pirmkārt, juridiskā pamata trūkumu, otrkārt, pilnvaru nepareizu izmantošanu, trešķārt, samērīguma principa pārkāpumu un, ceturtkārt, tiesiskās drošības principa pārkāpumu.

Par pirmo pamatu, kurš attiecas uz juridiskā pamata trūkumu

44 Pirmais pamats ietver divas daļas, no kurām pirmā ir par LES 24., 29. un 40. panta pārkāpumu un otrā – par LES 40. panta un LESD 83. panta 1. punkta pārkāpumu.

– *Par pirmā pamata pirmo daļu, kura attiecas uz LES 24., 29. un 40. panta pārkāpumu*

45 Ar pirmā pamata pirmo daļu prasītāji apgalvo, ka, pieņemot Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdēto regulu, 9. panta 2. punktu, Padome ir pārsniegusi kompetences, kas tai piešķirtas ar LESD 215. panta 2. punktu, un tādējādi pārkāpusi LES 24. panta 2. punktu, 29. un 40. pantu.

46 Šajā ziņā, pirmām kārtām, prasītāji apgalvo, ka, tā kā Lēmumā 2014/145 nav iekļauti grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktā paredzētie deklarēšanas un sadarbošanās pienākumi, tie nav Lēmuma 2014/145 īstenošanai nepieciešami pasākumi. Tādēļ šādus pienākumus nevar uzskatīt par minētā lēmuma "īstenošanas" pasākumiem.

47 Prasītāji piebilst, ka deklarēšanas un sadarbošanās pienākumi nav arī uzskatāmi par vienkāršu ierobežojošo pasākumu "kārtību". Proti, šie pienākumi papildinot ierobežojošos pasākumus, lai tos īstenotu vai izpildītu, un šo pienākumu neizpilde atbilstoši minētās regulas 9. panta 3. punktam esot uzskatāma par dalību ierobežojošo pasākumu apiešanā, kas neesot paredzēta citos ierobežojošo pasākumu režīmos.

48 Konkrēti, prasītāji norāda, ka LES 29. pantā nekas neattaisno Padomi noteikt šos pienākumus, lai gan deklarēšanas un sadarbošanās pienākumi, kuri termiņu un sankciju ziņā nebija tik stingri, jau bija paredzēti Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2014. gada 12. maija Regulu (ES) Nr. 476/2014 (OV 2014, L 137, 1. lpp.), 8. pantā, pirms tika pieņemta apstrīdētā regula.

49 Otrām kārtām, prasītāji norāda, ka viņi nenoliedz, ka Padomei saskaņā ar LES 26. pantu tiešām ir kompetence kopējās ārpolitikas un drošības politikas (turpmāk tekstā – "KĀDP") īstenošanas jomā. Viņi piebilst, ka, pretēji Padomes apgalvojumam, LESD 2. panta 2. punkts tomēr nepiešķir šai iestādei kompetenci pieņemt ierobežojošo pasākumu īstenošanas pasākumus, kaut gan LES 24. panta 2. punktā ir paredzēts, ka KĀDP īstenošana ir uzticēta tostarp dalībvalstīm. Prasītāji no tā secina, ka, pieņemot apstrīdētās normas, Padome ir pārkāpusi LES 40. pantā noteikto kompetenču sadales kārtību, jo tai neesot kompetences lemt par veidu, kādā ierobežojošie pasākumi tiks īstenoti dalībvalstu teritorijā.

50 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd šo argumentāciju.

51 Jāatgādina, ka saskaņā ar LES 24. panta 1. punkta otro daļu uz KĀDP attiecas īpaši noteikumi un procedūras, un "to nosaka un īsteno Eiropadome un Padome ar vienprātīgu lēmumu, izņemot gadījumus, ja Līgumos paredzēts citādi". Turklāt saskaņā ar Līgumiem šo politiku īsteno Augstais pārstāvis un dalībvalstis. Atbilstoši LES 29. pantam Padome "pieņem lēmumus, kuros nosaka Savienības attieksmi īpašos ģeogrāfiskos vai tematiskos jautājumos".

52 Ierobežojošie pasākumi tiek pieņemti KĀDP ietvaros ar Padomes vienprātīgu lēmumu, pamatojoties uz LES 29. pantu, un tie tiek īstenoti saskaņā ar Līgumu par Eiropas Savienības darbību, Padomei atbilstoši LESD 215. pantam pieņemot regulu ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Augstā pārstāvja un Komisijas kopēja priekšlikuma. Pirmkārt, LESD 215. panta 1. punkts attiecas uz Padomes pieņemtiem pasākumiem, kuri nepieciešami, lai daļēji vai pilnīgi pārtrauktu vai mazinātu ekonomikas un finanšu sakarus ar vienu vai vairākām trešām valstīm atbilstoši lēmumam, kas pieņemts saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību V sadaļas 2. nodaļu. Otrkārt, saskaņā ar LESD 215. panta 2. punktu, ja tas paredzēts kādā lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar

Līguma par Eiropas Savienību V sadaļas 2. nodaļu, Padome var pieņemt ierobežojošus pasākumus attiecībā uz fiziskām vai juridiskām personām un nevalstiskām grupām vai struktūrām.

53 Atbilstoši judikatūrai no LES 24. un 29. panta izriet, ka vispār Padomes uzdevums ir ar vienbalsīgu lēmumu, kas pieņemts KĀDP jomā, noteikt to ierobežojošo pasākumu priekšmetu, kurus Savienība pieņem KĀDP jomā. Ņemot vērā to KĀDP mērķu un uzdevumu plašo tvērumu, kuri izklāstīti LES 3. panta 5. punktā un 21. pantā, kā arī īpašajās tiesību normās attiecībā uz KĀDP, tostarp LES 23. un 24. pantā, Padomei ir plaša rīcības brīvība šī priekšmeta noteikšanā (spriedums, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 88. punkts).

54 Attiecībā uz LESD 215. pantu, kurā noteikta sasaiste starp LES mērķiem KĀDP jomā un Savienības darbībām, kuras iekļauj ekonomiska rakstura pasākumus atbilstoši LESD (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 19. jūlijs, Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 59. punkts), tas ļauj Padomei, lemjot ar kvalificētu balsu vairākumu pēc kopēja Augstā pārstāvja un Komisijas priekšlikuma, pieņemt regulas, lai izpildītu vai īstenotu ierobežojošos pasākumus, ja tie ietilpst LESD piemērošanas jomā, kā arī, konkrēti, lai garantētu to vienveidīgu piemērošanu visās dalībvalstīs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 89. un 90. punkts).

55 Tādējādi lēmumos, kuri pieņemti atbilstoši LES 29. pantam, nosaka Savienības nostāju attiecībā uz paredzamajiem ierobežojošajiem pasākumiem, savukārt pamatojoties uz LESD 215. pantu pieņemtās regulas, ņemot vērā to mērķus un saturu, ir saistītas ar minētajiem lēmumiem un ir instruments, ar kuru tos īstenot Savienības līmenī (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 19. jūlijs, Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 72. un 76. punkts, un 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C 72/15, EU:C:2017:236, 90. punkts).

56 Šajā lietā apstrīdētās normas tika pieņemtas, pamatojoties uz LESD 215. pantu, un, konkrētāk, uz LESD 215. panta 2. punktu, kā to arī atzīst lietas puses.

57 Jāatgādina, ka saskaņā ar apstrīdētās regulas piekto apsvērumu apstrīdētās normas tika pieņemtas, lai novērstu "[arvien sarežģītākas] sankciju apiešanas shēmas, kuras traucē [ierobežojošo pasākumu] īstenošanai". Tādēļ, lai nodrošinātu šīs regulas efektīvu un vienveidīgu īstenošanu, Padome uzsvēra, ka "ir jānosaka, ka sarakstā iekļautajām personām un vienībām, kuru aktīvi ir kādas dalībvalsts jurisdikcijā, ir pienākums ziņot par šiem aktīviem un sadarboties ar kompetento iestādi saistībā ar šādas paziņotās informācijas pārbaudi".

58 Šajā ziņā Padome uzsvēra, pirmkārt, ka salīdzinājumā ar ierobežojošo pasākumu režīmiem, kuri īstenoti saistībā ar situācijām citās valstīs, to personu skaits, uz kurām attiecas ierobežojošo pasākumu režīms, kas pieņemts saistībā ar situāciju Ukrainā, nekad nav bijis tik liels un, otrkārt, ka šie ierobežojošie pasākumi ir tikuši apieti vai pat pārkāpti, lai izvairītos no to efektīvas piemērošanas. Turklāt, kā izriet no debatēm tiesas sēdē, attiecīgo pienākumu noteikšana šķita vēl jo vairāk pamatota, jo pirms tam tikai dažas dalībvalstis bija pieņēmušas noteikumus, kas paredzēja šādus pienākumus, tostarp pienākumu deklarēt valdījumā, turējumā vai kontrolē esošos līdzekļus vai saimnieciskos resursus.

59 No tā izriet, ka deklarēšanas un sadarbošanās pienākumi šajā lietā tika ieviesti, lai nodrošinātu Regulas Nr. 269/2014 vienveidīgu piemērošanu Savienības teritorijā un lai pārtrauktu, tostarp izmantojot sarežģītas juridiskās un finanšu sistēmas, ierobežojošo pasākumu apiešanas stratēģijas.

60 Tādējādi, tā kā grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktā paredzētie pasākumi, ciktāl tie nodrošina Lēmumā 2014/145 paredzēto ierobežojošo pasākumu efektīvu un vienveidīgu īstenošanu Savienības teritorijā, attiecas uz minēto lēmumu, jānoraida prasītāju arguments, ka ar šiem pasākumiem tiek pārkāpts LESD 215. panta 2. punkts, jo tie neesot nepieciešami un tos nevarot pieņemt, ja tie nav iekļauti Padomes lēmumā, kurš balstīts uz LES 29. pantu.

61 Tā kā ar grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punkta noteikumiem tika nodrošināta tajos iekļauto pienākumu vienveidīga īstenošana Savienības teritorijā un līdz ar to Lēmuma 2014/145 efektīva un vienveidīga piemērošana, to pašu iemeslu dēļ, kuri minēti šī sprieduma 57.–60. punktā, jānoraida prasītāju arguments, ka minētie pienākumi ietilpst dalībvalstu īstenošanas kompetencē un ka tie ir LES 24. panta 2. punkta pārkāpums. Turklāt, tā kā LES 40. pants neattiecas uz kompetenču sadalījumu starp Savienību un tās dalībvalstīm, prasītāji nevar atsaukties uz to, ka ar strīdīgo pienākumu pieņemšanu šī norma tiktu pārkāpta tāpēc, ka tā ietilpstot dalībvalstu īstenošanas kompetencē.

62 Pretēji prasītāju apgalvotajam arī LESD 215. panta 2. punktā ietvertā atsauce uz ierobežojošajiem pasākumiem pati par sevi nenozīmē, ka minētajā normā paredzētie pasākumi ir tikai pienākums atturēties no rīcības. Proti, kā atgādināts šī sprieduma 54. punktā, minētās normas mērķis ir ļaut Padomei īstenot KĀDP jomā pieņemtu lēmumu, lai nodrošinātu tā vienveidīgu piemērošanu visās dalībvalstīs.

63 Taču šajā lietā, tā kā grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktā paredzēto pienākumu mērķis ir nodrošināt Lēmumā 2014/145 noteikto līdzekļu iesaldēšanas pasākumu efektivitāti un tos īstenot, jāuzskata, ka Padome, pamatojoties uz LESD 215. panta 2. punktu un nepārkāpjot LES 29. pantu, varēja noteikt šādus pienākumus ar Savienības regulu, neraugoties uz to, ka tie nebija skaidri paredzēti ar minēto regulu saistītajā lēmumā.

64 Visbeidzot jānorāda, ka pirms grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punkta pieņemšanas šī sprieduma 9. punktā minētajā Regulas Nr. 269/2014 8. pantā tiešām bija paredzēts deklarēšanas pienākums. Tomēr šis pants attiecas uz konfidencialitātes pienākumu un dienesta noslēpumu, kas jāievēro fiziskām vai juridiskām personām, kā arī vienībām un struktūrām, proti, galvenokārt saimnieciskās darbības subjektiem, kuri ir atbildīgi par līdzekļu iesaldēšanas pasākumu īstenošanu, nevis ierobežojošo pasākumu sarakstā iekļautām personām. To turklāt apstiprina apstāklis, ka minētajā 8. pantā nav izmantots šajā regulā lietotais formulējums, lai apzīmētu personas, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, proti, "[minētās] regulas I pielikumā uzskaitītās personas". Tādējādi, tā kā Regulas Nr. 269/2014 8. pantu nebija paredzēts piemērot personām, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, bet kuras tomēr var visprecīzāk informēt kompetentās valsts iestādes par viņu mantas saturu, šī sprieduma 57.–60. punktā atgādinātajā kontekstā jānoraida prasītāju arguments, ka būtībā šīs regulas 9. panta 2. punkta pieņemšana nebija pamatota.

65 No šī sprieduma 56.–64. punkta izriet, ka, tā kā grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punkta noteikumi attiecas uz pilnvarām īstenot KĀDP jomā pieņemtu lēmumu, Padome, pamatojoties uz Savienības regulu, kas pieņemta saskaņā ar LESD 215. panta 2. punktu, varēja tos pieņemt, neraugoties uz to, ka attiecīgie pienākumi jāpilda prasītājiem un tie nebija paredzēti uz LES 29. panta pamata pieņemtā lēmumā.

66 Tādēļ pirmā pamata pirmā daļa jānoraida.

– Par pirmā pamata otro daļu, kura attiecas uz LES 40. panta un LESD 83. panta 1. punkta pārkāpumu

67 Ar pirmā pamata otro daļu prasītāji būtībā apgalvo, ka, pieņemot grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punktu, Padome ir pārkāpusi LES 40. pantu, kā arī LESD 83. panta 1. punktu.

68 Šajā ziņā viņi apgalvo, ka, Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdēto regulu, 9. panta 3. punktā paredzot, ka deklarēšanas pienākuma neizpilde ir uzskatāma par dalību darbībās, kuru mērķis vai sekas ir ierobežojošo pasākumu apiešana, un grozot Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punktu, Padome ir dalībvalstu vietā lēmusi par veidu, kādā tiks īstenoti ierobežojošie pasākumi un sodīts to pārkāpums dalībvalstu teritorijā, tostarp nosakot tām pienākumu paredzēt konfiskācijas pasākumus.

69 Prasītāji uzsver, ka saskaņā ar LESD 83. pantu Padomei nav kompetences Savienības līmenī saskaņot sodus KĀDP jomā pieņemtu ierobežojošo pasākumu pārkāpuma gadījumā, jo noteikumu minimumu attiecībā uz noziedzīgu nodarījumu un sodu definēšanu attiecīgajā jomā var paredzēt tikai ar direktīvām, kuras pieņemtas saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru.

70 Šādu analīzi turklāt apstiprinot apstāklis, ka Savienības līmenī nozieguma rīku un noziedzīgi iegūtu līdzekļu konfiskācija jau ir saskaņota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/42/ES (2014. gada 3. aprīlis) par nozieguma rīku un noziedzīgi iegūtu līdzekļu iesaldēšanu un konfiskāciju Eiropas Savienībā (OV 2014, L 127, 39. lpp.).

71 Turklāt pēc apstrīdēto normu pieņemšanas Padome 2022. gada 28. novembrī pieņēma Lēmumu (ES) 2022/2332 par Savienības ierobežojošo pasākumu pārkāpumu noteikšanu par noziegumu jomu, kas atbilst [LESD] 83. panta 1. punktā noteiktajiem kritērijiem (OV 2022, L 308, 18. lpp.). Šajā lēmumā Padome noteica, ka ierobežojošo pasākumu pārkāpums ir noziegumu joma LESD 83. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē. Uz šī lēmuma pamata Komisija 2022. gada 2. decembrī pieņēma direktīvas priekšlikumu par noziedzīgu nodarījumu un sodu definēšanu attiecībā uz Savienības ierobežojošo pasākumu pārkāpumiem (COM(2022) 684 final), saskaņā ar kuru krimināltiesisko definīciju un sodu tuvināšana nevar notikt, pamatojoties uz LESD 215. pantu.

72 Attiecībā uz Padomes argumentāciju, ka nav iespējams apstrīdēt piemērojamo sankciju režīmu, jo Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punkts nav šīs prasības priekšmets, un ka prasītāji tādējādi esot nokavējuši šo normu apstrīdēšanas termiņu, prasītāji apgalvo, ka viņi varēja apstrīdēt šo pantu tikai pēc apstrīdēto normu pieņemšanas. Prasītāji norāda, ka viņi katrā ziņā apstrīd minēto Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punktu ar iebildi par prettiesiskumu.

73 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd šo argumentāciju.

74 Pirmām kārtām, attiecībā uz prasītāju izvirzīto iebildi par Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punkta prettiesiskumu, šādai iebildei, lai tā būtu pieņemama, jāattiecas uz noteikumiem, kuri ir apstrīdētā akta juridiskais pamats vai kuriem ir tieša juridiska saikne ar šo aktu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 8. septembris, Komisija/*Carreras Sequeros* u.c., C-119/19 P un C-126/19 P, EU:C:2020:676, 69. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2023. gada 15. novembris, OT/Padome, T-193/22, EU:T:2023:716, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Tomēr šajā lietā papildus apstāklim, ka iebilde par prettiesiskumu tika izvirzīta tikai replikas stadijā, jākonstatē, ka Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punkta noteikumi nav Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punkta juridiskais pamats. Minētā 15. panta 1. punkta noteikumiem nav arī tiešas juridiskas saiknes ar minēto 9. panta 3. punktu, jo tos ir paredzēts vispārīgi piemērot sodiem, kas piemērojami Regulas Nr. 269/2014 pārkāpuma gadījumā, nevis konkrēti šīs regulas 9. panta 3. punktam. No tā izriet, ka iebilde par prettiesiskumu jānoraida kā nepieņemama.

76 Otrām kārtām, attiecībā uz jautājumu par to, vai Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdēto regulu, 9. panta 3. punkta noteikumi, lasot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punkta, varētu izraisīt krimināllatbildību un tādējādi radīt LESD 83. panta 1. punkta pārkāpumu, vispirms jānorāda, ka grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punktā deklarēšanas un sadarbošanās pienākumu, kuri paredzēti šīs pašas regulas 9. panta 2. punktā, neizpilde ir kvalificēta tikai kā dalība ierobežojošo pasākumu apiešanā šīs regulas 9. panta 1. punkta izpratnē.

77 Taču jākonstatē, ka dalības ierobežojošo pasākumu darbībās kvalifikāciju, kas paredzēta grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punktā, nevar pašu par sevi uzskatīt par krimināls odāmu.

78 Attiecībā uz prasītāju argumentu, ka Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdēto regulu, 9. panta 3. punkta noteikumi, interpretējot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punkta noteikumiem, izraisa krimināllatbildību, jo otrajās minētajās normās esot paredzēti krimināls odi, jānorāda, ka Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punktā noteikumu par sodiem noteikšana, "tostarp attiecīgā gadījumā [par] krimināls odiem", ir atstāta dalībvalstu ziņā.

79 Šāda formulējuma izmantošana nozīmē, ka Regulas Nr. 269/2014 pārkāpumiem piemērojamo sodu rakstura noteikšana ir valsts iestāžu kompetencē un tādējādi paredzēta valsts tiesību aktos, tostarp gadījumā, kad tiek piemērots sods par līdzekļu, kuri iegūti no šiem pārkāpumiem, konfiskāciju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 19. marts, "Agro In 2001", C-234/18, EU:C:2020:221, 60. un 61. punkts).

80 Šajā ziņā, konkrēti attiecībā uz grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punktu, jānorāda, ka dalībvalstīm piešķirto kompetenci noteikt sodu civiltiesisko, administratīvo vai krimināltiesisko raksturu apstiprina apstrīdētās regulas piektā apsvēruma pēdējais teikums, saskaņā ar kuru būtībā uz šīs regulas 9. panta 3. punktā paredzēto ierobežojošo pasākumu apiešanu attiektos sodi, "ja saskaņā ar spēkā esošajiem valsts noteikumiem un procedūrām šādi ir izpildīti nosacījumi šādiem sodiem".

81 Tādējādi no šī sprieduma 79. un 80. punkta izriet, ka grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punkta noteikumi nav uzskatāmi par krimināllatbildību izraisošiem un tātad par tādiem, kuri pieņemti, pārkāpjot LESD 83. pantu.

82 Šādu secinājumu nevar atspēkot ar prasītāju argumentu, ka, Komisijai pieņemot šī sprieduma 71. punktā minēto direktīvas priekšlikumu, tiktu apliecināts grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punkta noteikumu krimināltiesiskais raksturs.

83 Proti, jānorāda, ka šī direktīvas – kuras pieņemšanai bija nepieciešams Padomes lēmums, kurā precizēta jauna noziegumu joma atbilstoši LESD 83. panta 1. punkta trešajai daļai – priekšlikuma noteikumos bija paredzēts valsts iestāžu pienākums ieviest noteikumu minimumu attiecībā uz

noziedzīgu nodarījumu un sodu definēšanu gadījumiem, kad netiek izpildīti ar ierobežojošiem pasākumiem paredzētie deklarēšanas un sadarbošanās pienākumi. Taču jau šī sprieduma 76.–80. punktā minēto iemeslu dēļ jākonstatē, ka tā tas nav grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punkta noteikumu gadījumā.

84 Visbeidzot jānorāda, ka gan grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punktā, gan Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punktā valsts iestādēm ir atstāta kompetence noteikt, vai pārkāpumam par dalību ierobežojošo pasākumu apiešanas darbībās un ar šo pārkāpumu saistītiem sodiem ir krimināltiesisks, civiltiesisks vai administratīvs raksturs. To pašu iemeslu dēļ, kuri minēti šī sprieduma 51.–55. punktā, no tā izriet, ka Padome varēja pieņemt minētos noteikumus, pamatojoties uz LESD 215. panta 2. punktu, un tai nevar pārmest, ka tā dalībvalstu vietā esot nepamatoti īstenojusi likumdošanas kompetenci.

85 Turklāt, tā kā tiesiskais režīms, kas pārkāpuma gadījumā piemērojams strīdīgajiem pienākumiem un piemērojamiem sodiem, neattiecas uz krimināltiesību jomu, Padomei nevar pārmest LESD 83. panta pārkāpumu, tādēļ, pretēji prasītāju apgalvotajam, tā nav pārkāpusi arī LES 40. pantu. Tādējādi jānoraida pirmā pamata otrā daļa un pirmais pamats kopumā.

Par otro pamatu, kurš attiecas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu

86 Ar otro pamatu prasītāji būtībā apgalvo, ka, Padome ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, mudinot dalībvalstis sodīt par grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktā paredzēto pienākumu neizpildi ar konfiskāciju.

87 Prasītāji uzskata, ka tagad runa ir ne tikai par līdzekļu iesaldēšanu, bet arī par to konfiscēšanu, kā to apstiprinot Eiropadomes priekšsēdētāja, Augstā pārstāvja un Komisijas priekšsēdētājas paziņojumi, kā arī Eiropadomes 2022. gada 20. un 21. oktobra secinājumi. Šādi rīkojoties, lai gan praksē ierobežojošie pasākumi rada sekas, kas ir līdzīgas citu sankciju režīmu sekām, Padome mēģina sagrozīt līdzekļu iesaldēšanas pasākumus, organizējot to konfiskāciju, kas tiks deleģēta dalībvalstīm.

88 Prasītāji arī apgalvo, ka pilnvaru nepareizu izmantošanu apstiprināta apstāklis, ka pēc tam tika pieņemts Lēmums 2022/2332, ar kuru ierobežojošo pasākumu pārkāpums tika pievienots LESD 83. panta 1. punktā paredzētajam pārkāpumu sarakstam, kā arī apstāklis, ka Komisija pieņēma direktīvas priekšlikumu par noziedzīgu nodarījumu un sodu definēšanu attiecībā uz Savienības ierobežojošo pasākumu pārkāpumiem.

89 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd šo argumentāciju.

90 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību akts ir saistīts ar pilnvaru nepareizu izmantošanu tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem iepriekš norādīts, vai lai izvairītos no LESD īpaši paredzētas procedūras, lai nodrošinātos pret attiecīgā gadījuma apstākļiem (skat. spriedumu, 2008. gada 23. oktobris, *People's Mojahedin Organization of Iran* /Padome, T-256/07, EU:T:2008:461, 151. punkts un tajā minētā judikatūra).

91 Izskatāmajā lietā, pirmām kārtām, jānorāda, kā izriet no šī sprieduma 76.–83. punkta, ka apstrīdētajām normām nav krimināltiesiska rakstura un ar tām Savienības teritorijā tiek vienveidīgi īstenoti līdzekļu iesaldēšanas pasākumi. Tas nozīmē, ka prasītāji nevar lietderīgi atsaukties uz pilnvaru nepareizu izmantošanu attiecībā uz šo normu pieņemšanu ar Padomes regulu, kas likumīgi pieņemta, pamatojoties uz LESD 215. panta 2. punktu.

92 Otrām kārtām, jākonstatē, ka šī sprieduma 56.–64. punktā minētie elementi pierāda, ka paziņojumi, uz kuriem atsaucas prasītāji, nav vienīgais vai pat izšķirošais apstrīdēto pasākumu pieņemšanas cēlonis. No tā izriet, ka šī sprieduma 90. punktā atgādinātie nosacījumi nav izpildīti.

93 Tādējādi, tā kā apstrīdētās normas tika pieņemtas saskaņā ar šim nolūkam paredzēto procedūru, nevis tikai ar mērķi, kā apgalvo prasītāji, konfiscēt iesaldētos aktīvus, piemērojot ierobežojošos pasākumus, Padomei nevar pārmest, ka tā esot nepareizi izmantojusi pilnvaras.

94 No tā izriet, ka otrais pamats jānoraida.

Par trešo pamatu, kurš attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu

95 Ar trešo pamatu prasītāji apgalvo, ka apstākļos, kad Padome nav pierādījusi, ka ar Lēmumu 2014/145 ieviestajā ierobežojošo pasākumu režīmā nepieciešams noteikt deklarēšanas pienākumu personām, uz kurām šis režīms attiecas, ar grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktu noteiktais deklarēšanas pienākums nav piemērots, lai īstenotu attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķus, un pārsniedz to, kas nepieciešams to sasniegšanai.

96 Šajā ziņā prasītāji uzsver, ka Padome nav iesniegusi pierādījumus par grūtībām saistībā ar Regulas Nr. 269/2014, uz kuru ir norāde apstrīdētās regulas piektajā apsvērumā, īstenošanu.

97 Viņi piebilst, ka šo normu ieviešana ir vēl jo vairāk nesamērīga, ņemot vērā tiesiskā regulējuma mērķus, jo deklarēšanas un sadarbošanās pienākumu neizpilde atbilstoši grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punktam tiek uzskatīta par ierobežojošo pasākumu apiešanu. Tādējādi pastāvot risks, ka ar šo normu par ierobežojošo pasākumu apiešanu tiks uzskatīts jebkāds gadījums, kad persona aizmirst deklarēt līdzekļus, neatkarīgi no tā, vai nedeklarēšana notikusi netīšām, kas varētu radīt neatspēkojamu ierobežojošo pasākumu apiešanas prezumpciju, kas ir pretrunā tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību principam.

98 Prasītāji uzskata, ka tas rada vēl jo lielāku problēmu, jo esot ļoti iespējams, ka valsts likumdevējs, kuru atbalsta Padome, ierobežojošo pasākumu apiešanas pārkāpumam noteiks krimināl sodu un, iespējams, arī konfiskācijas sodu, kas būtu ne tikai "acīmredzami nesamērīgi", bet arī atņemtu ierobežojošiem pasākumiem to aizsargājošo un preventīvo raksturu.

99 Visbeidzot prasītāji norāda, ka ar līdzekļu deklarēšanai paredzēto termiņu, kas šajā lietā bija 2022. gada 1. septembris, viņiem bija tikai 41 diena, lai veiktu šo darbību. Taču ņemot vērā sarežģītību, kas saistīta ar deklarēšanas pienākuma noteikšanai izmantoto jēdzienu neprecizitāti, un atšķirīgo deklarēšanas kārtību katrā iestādē, kurā jādeklarē līdzekļi, šāds termiņš neesot pietiekams un pārkāpjot samērīguma principu.

100 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd šo argumentāciju.

101 Jāatgādina, ka samērīguma princips, kas ir viens no Savienības tiesību vispārējiem principiem, prasa, lai līdzekļi, kurus pielieto, īstenojot Savienības tiesību normu, būtu atbilstoši attiecīgā tiesiskā regulējuma sasniedzamo leģitīmo mērķu īstenošanai un nepārsniegtu to, kas nepieciešams, lai tos sasniegtu (spriedumi, 2012. gada 13. marts, *Melli Bank*/Padome, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 52. punkts, un 2023. gada 15. novembris, OT/Padome, T-193/22, EU:T:2023:716, 56. punkts).

102 Vispirms attiecībā uz argumentu, ka Padome nav pierādījusi, ka sankciju apiešanas shēmas kļūst arvien sarežģītākas, jāatgādina, ka Padome pieņēma apstrīdētās normas, izmantojot tai atzīto rīcības brīvību, un, kā izriet no apstrīdētās regulas piektā apsvēruma, tās pamatoja, lai novērstu to, ka tiek izmantotas sarežģītas juridiskās un finanšu sistēmas, kuras var apgrūtināt kompetentās valsts iestādes identificēt līdzekļus vai saimnieciskos resursus, uz kuriem saskaņā ar Lēmumu 2014/145 attiecas ierobežojošie pasākumi, ja ne atvieglot minēto pasākumu apiešanu. Taču šāds mērķis, kura pamatošanai Padomei nav jāiesniedz pierādījumi, pamato nepieciešamību uzlikt personām, uz kurām saskaņā ar šo lēmumu attiecas ierobežojošie pasākumi, grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktā paredzētos deklarēšanas un sadarbošanās pienākumus. No tā izriet, ka pirmais arguments jānoraida.

103 Turpinot, attiecībā uz prasītāju argumentu, ka ar grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punktu ir ieviesta neatspēkojama dalības ierobežojošo pasākumu apiešanā prezumpcija, jānorāda, ka, lai definētu dalību ierobežojošo pasākumu apiešanas darbībās, minētā panta noteikumos ir atsauce uz šīs regulas 9. panta 1. punktu. Tā kā pēdējās minētajās normās ir paredzēts, ka dalībai ierobežojošo pasākumu apiešanā jābūt "apzināt[ai] un tīš[ai]", grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 3. punkts jāinterpretē tādējādi, ka to paredzēts piemērot tikai tiktāl, ciktāl šīs regulas 9. panta 2. punktā paredzēto pienākumu neizpilde notikusi "apzināti un tīši". Tādēļ iespējama netīša konkrētu līdzekļu vai saimniecisko resursu nedeklarēšana nav sodāms pārkāpums. Tas tātad izslēdz to, ka ar šīm normām tiek jebkādi neatspēkojami prezumēta dalība ierobežojošo pasākumu apiešanā. No tā izriet, ka šis arguments jānoraida.

104 Attiecībā uz apgalvojumu, ka būtībā apstrīdētās normas liek valsts iestādēm sistemātiski sodīt par jebkādu deklarēšanas un sadarbošanās pienākuma, kurš paredzēts Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdēto regulu, 9. panta 2. punktā, pārkāpumu ar konfiskācijas sodu un tādējādi grozīt ierobežojošo pasākumu raksturu, jākonstatē, ka Padome, Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punktā atsaucoties uz "atbilstīgiem pasākumiem" no Regulas Nr. 269/2014 pārkāpumiem gūtu ieņēmumu konfiskācijai, valsts iestādēm ir atstājusi rīcības brīvību attiecībā uz šādas konfiskācijas definīciju, raksturu un apjomu. Turklāt no pārkāpumiem gūtu ieņēmumu konfiskācijas sodu, ciktāl to piemēro tikai gadījumos, kad nav izpildīti Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdēto regulu, 9. panta 2. punktā paredzētie pienākumi, nevar jaukt ar ierobežojošajiem pasākumiem kā tādiem, kuri saglabā to aizsargājošo un pagaidu raksturu. Katrā ziņā jākonstatē, ka Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2022/880, 15. panta 1. punktā paredzētās konfiskācijas priekšmets atšķiras no ierobežojošo pasākumu, kuri attiecas uz Regulas Nr. 269/2014 2. panta 1. punktā noteiktajiem līdzekļiem un saimnieciskajiem resursiem, priekšmeta, ciktāl konfiskāciju piemēro tikai "no [..] pārkāpumiem gūt[iem] ieņēmum[iem]". No tā izriet, ka jānoraida prasītāju argumenti, kas vērsti uz to, lai pierādītu, ka sodi par ierobežojošo pasākumu apiešanu, kas minēta Regulas Nr. 269/2014, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdēto regulu, 9. panta 3. punktā, grozītu ierobežojošo pasākumu raksturu un būtu acīmredzami nesamērīgi.

105 Attiecībā uz prasītājiem noteikto 41 dienas termiņu savu līdzekļu vai saimniecisko resursu deklarēšanai, ko prasītāji uzskata par pārāk īsu, nešķiet, ka tas būtu tik īss, ka personām, uz kurām attiecas līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, nebūtu iespējams lietderīgi deklarēt savus līdzekļus vai saimnieciskos resursus kompetentajās valsts iestādēs. Proti, nav strīda par to, ka tieši personas, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, vislabāk pārzina savas mantas saturu. Turklāt apstāklis, ka šajā lietā prasītājiem bija jādeklarē to turējumā, valdījumā vai kontrolē esošie līdzekļi un saimnieciskie resursi četrās dažādās kompetentās valsts iestādēs 41 dienas laikā, nav uzskatāms par pārmērīgi īsu termiņu. Prasītāji arī paši atzīst, ka viņi ir laikus izpildījuši šo pienākumu, un arī neapgalvo, ka kompetentās valsts iestādes būtu konstatējušās prasītāju pieļautus trūkumus tā izpildē.

106 Visbeidzot, ciktāl prasītāji replikas rakstā norāda uz nesamērīgu viņu tiesību uz īpašumu un tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību aizskārumu, jānorāda, ka šie argumenti nav pamatoti. Tādēļ minētie argumenti jānoraida, nelemjot par to pieņemamību.

107 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats jānoraida.

Par ceturto pamatu, kurš attiecas uz tiesiskās drošības principa pārkāpumu

108 Ar ceturto pamatu prasītāji apgalvo, ka grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktā paredzētais deklarēšanas pienākums ir balstīts uz piederības un kontroles jēdzieniem un ka ar to tiek pārkāpts tiesiskās drošības princips.

109 Pirmām kārtām, šos abus jēdzienus raksturojot to augstā sarežģītības pakāpe. Tas pakļaujot prasītājus riskam tikt sodītiem par līdzekļu vai saimniecisko resursu nedeklarēšanu gadījumā, ja šo jēdzienu interpretācija atšķirtos no katras kompetentās valsts iestādes sniegtās interpretācijas. Šo abu jēdzienu neskaidrība arī izskaidrojot iemeslu, kāpēc Padome uzskatīja par nepieciešamu izmantot praktisku rokasgrāmatu un konferenci, lai precizētu to nozīmi. Šāda prakse esot jauna attiecībā uz normām, saskaņā kurām var piemērot krimināLsodu.

110 Šajā ziņā, atbildot uz Komisijas argumentiem, ka prasītāji var ziņot kompetentajām iestādēm par iespējamām grūtībām, kas prasītājiem radušās, piemērojot viņiem piemērojamās tiesību normas, prasītāji norāda, ka viņu uzdevums nav novērst administrācijas pieļautās kļūdas, ne arī celt prasību tiesā, lai labotu viņiem nodarīto tiesību uz īpašumu aizskārumu.

111 Otrām kārtām, prasītāji apgalvo, ka ar grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. pantu ir pārkāpts tiesiskās drošības princips, jo tā noteikumi neparedzot kārtību, kādā attiecīgā deklarācija jāiesniedz katras dalībvalsts kompetentajā iestādē. Prasītāji uzskata, ka šāda noteikuma neesamība izpaužas kā ļoti liela administratīvās prakses daudzveidība Savienībā, un tā rezultātā personas, uz kurām attiecas līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, ir pakļautas katras attiecīgās administrācijas patvaļībai.

112 Trešām kārtām, prasītāji apgalvo, ka nekas tiem neļāva pieņemt, ka Padome varēja īsā vai vidējā termiņā viņiem noteikt šādu deklarēšanas pienākumu un ka šī pienākuma izpildei piešķirtais termiņš, kas šajā gadījumā bija 41 diena, bija acīmredzami nepietiekams.

113 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd šo argumentāciju.

114 Jāatgādina, ka tiesiskās drošības princips nozīmē, ka Savienības tiesību aktiem jābūt skaidriem un precīziem un to piemērošanai jābūt paredzamai visiem, uz kuriem tie attiecas (spriedums, 2015. gada 5. marts, *Europäisch-Iranische Handelsbank*/Padome, C-585/13 P, EU:C:2015:145, 93. punkts; šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 15. novembris, OT/Padome, T-193/22, EU:T:2023:716, 42. punkts).

115 Pirmām kārtām, attiecībā uz apgalvojumu, ka piederības un kontroles jēdzieni nav pietiekami skaidri un tāpēc Padomei bija jānosaka šo jēdzienu aprises, izmantojot praktisku rokasgrāmatu un konferenci, vispirms jānorāda, ka grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktā izmantotie termini attiecas uz īpašuma, valdījuma, turējuma vai kontroles jēdzieniem.

116 Šajā ziņā, tā kā Regulā Nr. 269/2014 ir sniegta norāde uz šiem jēdzieniem, neatsaucoties uz valsts tiesībām, lai tos definētu, minētie jēdzieni jāuzskata par autonomiem Savienības tiesību jēdzieniem, kas tās teritorijā jāinterpretē vienveidīgi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 22. jūnijs, Venecuēla/Padome (Trešās valsts skārums), C-872/19 P, EU:C:2021:507, 42. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jāņem vērā minētās tiesību normas formulējums un konteksts, kā arī ar tiesisko regulējumu, kurā šī tiesību norma iekļauta, sasniedzamie mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 13. marts, *Melli Bank*/Padome, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 38. punkts).

117 Tomēr nešķiet, ka īpašuma, turējuma valdījuma vai kontroles jēdzienu izmantošana grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punkta noteikumos būtu tik neskaidra, ka personām, uz kurām attiecas līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, nebūtu iespējams ar pietiekamu pārliecību kliedēt iespējamās šaubas par šo jēdzienu tvērumu vai nozīmi.

118 Proti, jāuzskata, ka, izmantojot šādus jēdzienus, Padome ir norādījusi tostarp uz tiesībām rīkoties ar Regulas Nr. 269/2014 1. panta d) un g) punktā definētajiem līdzekļiem vai saimnieciskajiem resursiem vai izmantot tos.

119 Konkrēti, attiecībā uz kontroles un piederības jēdzienu jānorāda, ka saistībā ar sabiedrībām un ierobežojošo pasākumu īpašajā kontekstā jau ir ticis nospriests, ka sabiedrību var kvalificēt kā "citai vienībai piederošu vai tās kontrolē esošu sabiedrību", ja šī cita vienība var ietekmēt tās lēmumus, pat ja starp abām šīm ekonomiskajām vienībām nepastāv nekāda juridiska, ar īpašumtiesībām vai dalību pamatkapitālā saistīta saikne (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 10. septembris, *HTTS*/Padome, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 75. punkts).

120 Šī sprieduma 118. un 119. punktā minētā interpretācija atbilst kontekstam, kādā tika pieņemti grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punkta noteikumi. Padomes mērķis ir uz personām un vienībām, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, izdarīt spiedienu, kas ietekmē Krievijas iestādes un kas vērsts uz to, lai tostarp palielinātu Krievijas Federācijas izmaksas par darbībām, ar kurām tā grauj Ukrainas teritoriālo integritāti, suverenitāti un neatkarību.

121 Visbeidzot jānorāda, ka apstāklis, ka Padome organizēja konferenci vai izmantoja valsts iestādēm paredzētu labas prakses rokasgrāmatu, lai precizētu ierobežojošo pasākumu jomā izmantotos jēdzienus, pats par sevi neliecina par juridisku nenoteiktību saistībā ar šādu jēdzienu izmantošanu.

122 Tādējādi no šī sprieduma 115.–121. punkta izriet, ka atsauce uz līdzekļu vai saimniecisko resursu īpašuma, valdījuma, turējuma vai kontroles jēdzieniem grozītās Regulas Nr. 269/2014 9. panta 2. punktā ļauj pietiekami skaidri un saprotami izprast, ko šie jēdzieni ietver.

123 Otrām kārtām, attiecībā uz neskaidrībām par valsts iestāžu atšķirīgo praksi saistībā deklarēšanas kārtību, jānorāda, ka dati, pēc kuriem var identificēt katru kompetento valsts iestādi, ir ietverti Regulas Nr. 269/2014 II pielikumā. Turklāt apstāklis, ka prasītājiem bija jāsazinās ar šīm valsts iestādēm, lai uzzinātu, kādā veidā iesniegt deklarāciju katrā no tām, nav tiesiskās drošības principa pārkāpums vēl jo vairāk tāpēc, ka prasītāji nav iesnieguši nevienu pierādījumu par šādu grūtību esamību.

124 Trešām kārtām, attiecībā uz apgalvojumu, ka dažādas kompetentās valsts iestādes atšķirīgi interpretē šī sprieduma 115. punktā minētos jēdzienus, kā arī apgalvojumu, ka personas netiek aizsargātas pret kompetento valsts iestāžu patvaļu, ņemot vērā, ka prasītājiem sniegti ļoti ierobežoti termiņi līdzekļu un saimniecisko resursu deklarēšanai, jānoraida, pirmkārt, arguments par ļoti ierobežotiem termiņiem to iemeslu dēļ, kuri jau minēti šī sprieduma 105. punktā, un, otrkārt, apgalvojumi – kuri turklāt nav nekādi pamatoti – par dažādu valsts iestāžu atšķirīgām interpretācijām šī sprieduma 116.–122. punktā minēto iemeslu dēļ.

125 Tādējādi, tā kā neviens no prasītāju izvirzītajiem argumentiem neliecina par tiesiskās drošības principa pārkāpumu, ceturtais pamats un līdz ar to prasība kopumā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

126 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums nav labvēlīgs, tiem jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus atbilstoši tās prasījumiem.

127 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (virspalāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

***2) Gennady Nikolayevich Timchenko* un *Elena Petrovna Timchenko* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus.**

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

van der Woude	Papasavvas	Spielmann
Costeira	Kowalik-Bańczyk	Gervasoni
Madise	Półtorak	Brkan

Gâlea	Dimitrakopoulos	Kukovec
Kingston	Tóth	Kalėda

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2024. gada 11. septembrī.

[Paraksti]